

BYZANTIAΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

Ἰλεως ἡμῖν ἔσο, Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, υἱέ τοῦ θεοῦ και μη ὀργισθῆς ἡμῖν τοις βουλομένοις πραγματικῶς ἐπιδείξασθαι τα ζωηρά σου παθήματα, δι' ὧν ἡμῖν ἐχαρίσω ἀπάθειαν.

Οφείλεις συ ὁ κρατῶν την παροῦσαν διάταξιν και μέλλων ἐπιτάσσειν τοις λοιποῖς, ἵνα πρό της προκατάρξεως της υποθέσεως, καταστήσης κατά τάξιν τα πράγματα ἀπερ χρίζεται ἢ τοιαύτη δουλεία και εχειν τα πάντα ἑτοιμα, ἵνα ὅταν γένηται ἢ χρήσις ενός εκάστου, εὔρισκεται παρευθῶς, εὔτρεπισμένον και ετοιμον. Εἶθ' οὕτως εἴσελθῆν κατ' ἰδίαν μετά και τῶν συνυπουργῶν του τοιούτου ἔργου και μετασχηματίσαι εκαστον προς τά οφειλόμενα κρόσωπα, ἀπό τε του Χριστοῦ και τῶν Αποστόλων και τῶν λοιπῶν ἀνδρῶν και γυναικῶν, ὡσαύτως και Ἰουδαίων και τῶν λοιπῶν. Ὀφείλεις δε ἐκλογῆν ποιήσασθαι τῶν προσώπων και καταστήσαι τοιαῦτα πρόσωπα τά δυνάμενα ὑποκρίνεσθαι και μιμεῖσθαι τα πρωτότυπα πρόσωπα, ἀλλὰ και επισταμένους γράμματα οφείλει εἶναι, ἵνα εγγράφως ἀποκρίνωνται ἢ ἐρωτώσιν. Και παραγγείλαι αὐτοῖς τοῦ μη προς γέλωτα και ἐμπαιγμόν μετέρχεσθαι τά πράγματα, ἀλλὰ μετά φόβου Θεοῦ και ευλάβειας και προσοχῆς μεγάλης. Και ἄς προσέχωσιν, ἵνα μη προσκόπτη ἢ περικόπτη ὁ εἰς τον ἕτερον και γένηται σύγχυσις, ἀλλ' εἰς ἕκαστος προστασσόμενος ὅταν ἐνδέχη ἢ ἄς λέγει, ἢ ἄς ἐρωτα, ἢ ἄς ἀποκρίνεται μετά προσοχῆς, ἄλλως δε μη, μήδε ποιεί τί εκ τῶν μετασχηματισθέντων, ἢ λέγει, τί τῶν κινούντων τους θεωροῦντας προς γέλωτα, ἀλλὰ προς θαῦμα και εκπληξιν τά πάντα γενέσθω. Και ἀρξου συν Θεῷ οὕτως

Ἀρχή

[Α'. ΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ]

Στησον τον Χριστόν και τους μαθητάς κατά πρόσωπον του τάφου του Λαζάρου παρέκει.. την δε Μάρθαν και την Μαρίαν τας ἀδελφας του Λαζάρου και τινάς Ἰουδαίους στησον πλησίον του τάφου" και τόν ὡς Λάζαρον τεθνηκότα εν τῷ τάφῳ δεδεμένον κειρίαις και σουδαρίῳ κεκαλυμμένον. Εἶθ' οὕτως στεῖλον προς τον Ἰησοῦν τινά, ἵνα εἴπη αὐτῷ"

Κύριε, ἴδε ον φιλεῖς ἀσθενεῖ.

Ἄς ἀποκριθῆ ὁ Ἰησοῦς"

Αὕτη ἡ ἀσθένεια [οὐκ ἔστιν προς θάνατον ἀλλ' ὑπέρ της δόξης τοῦ θεοῦ, ἵνα δοξασθῆ ὁ υἱός τοῦ θεοῦ δι αὐτης.] (και τα λοιπά,) μεγαλοφώνως εἰς ὑψηκοον πάντων.

Και ἄς σιωπήσῃ ὥραν. Εἶθ' οὕτως ἄς εἴπη προς τους μαθητάς: *Ἀγωμεν εἰς τήν Ἰουδαίαν πάλιν.*

Ἄς ἀποκριθῶσιν οἱ μαθηταί"

«Ραββί, νῦν ἐζητοῦν σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, και πάλιν υπάγεις ἐκεῖ;

Ἄς ἀποκριθῆ ὁ Ἰησοῦς"

Ὅχι δώδεκα ὥραί [εἴσιν της ἡμέρας; Ἐάν τις περιπατη εν τη ἡμέρα, ου προσκόπτει, οτι το φως τοῦ κόσμου τούτου βλέπει" Ἐάν δέ τις περιπατη εν τη νυκτί, προσκόπτει, οτι το φως οὐκ ἐστίν εν αὐτῷ.]

και μετά τοῦτο πάλιν, ἄς εἴπη ὁ Ἰησοῦς"

Λάζαρος ὁ φίλος [ημῶν κεκοίμηται- ἄλλα πορεύομαι ἵνα ἐξυπνησω αὐτόν.]

Οἱ δε μαθηταί ας εἰπωσι

"Κύριε εἰ κεκοίμηται, σωθησεται.

Και ὁ Ἰησοῦς πάλιν"

Λάζαρος ἀπέθανε [, κοί χαίρω δι υμᾶς, ἵνα τι~ στεύσητε, δι ουκ ἤμην ἐκεῖ. ἀλλὰ ἀγωμεν προς αὐτόν]

Ὁ δέ Θ ω μ ᾶ ς ᾶς εἶπη προς τοὺς συμμαθητάς"

"Ἀγωμεν καί ημεῖς ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ.

Εἶθ' οὕτως ᾶς μετακινήσωσιν ἐρχόμενοι ὁ Ἰησοῦς και οἱ μαθηταί προς τον τάφον τοῦ Λαζάρου. Και πέμπσον τινά προς την Μ ᾶ ρ θ α ν του εἰπεῖν αὐτή, ἵνα,

ὅταν πλησίαση ὁ Ἰησοῦς, ἐξέλθη εἰς ὑπαντησιν αὐτοῦ και εἶπη προς αὐτόν

Κύριε, εἰ ἤς ὡδε [, ὁ ἀδελφός μου ουκ αν ετε-θνήκει. Ἀλλὰ και νῦν οἶδα ὅτι ὅσα ἂν αἰτήση τον θεον, δώσει σοι ὁ θεός].

Ὁ δέ Ἰ η σ ο ὕ ς προς αὐτήν

Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός- σου.

Ἦ δέ Μ ᾶ ρ θ α προς τον Ἰησοῦν

Οἶδα ὅτι ἀναστήσεται [εν τη ἀναστάσει εν τη εσχάτη ἡμερα.]

Ὁ δε Ἰ η σ ο ὕ ς προς την Μάρθαν

Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀνάστασις- [καί ἡ ζωή. ὁ πιστεύων εἰς ἐμε καν ἀποθάνη ζήσεται, καί πάς ὁ ζῶν και ττιστεύων εἰς ἐμέ ου μη ἀτποθάνη εἰς τον αἰῶνα. Πιστεύεις τοῦτο;]

Ἦ δέ Μ ᾶ ρ θ α ·

Ναι, Κύριε· ἐγὼ πεπίστευκα [δι σου εἰ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ θεοῦ 'ἰς τον κόσμον ἐρχόμενος.]¹

Εἶθ' οὕτως ᾶς ὑποστρέψη ἡ Μ ᾶ ρ θ α προς την Μαρίαν, και ᾶς εἶπη αὐτή κρυφά·

Ὁ διδάσκαλος· πάρεστιν και φωνεῖ σε.

Ἀς ἐγερθη ἡ Μ α ρ ῖ α ταχέως και ᾶς ὑπάγη προς τον Ἰησοῦν, ἀκολουθαῦντες και οἱ Ἰουδαῖοι οἱ ὄν-τες μετ' αὐτῆς. Και ἰδοῦσα τον Ἰησοῦν ᾶς πέση εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ λέγουσα αὐτῷ

Κύριε, εἰ ἤς ὡδε, ουκ αν ἀπέθανέ μου ὁ ἀδελφός μου

Ἀς ἐμβριμήσεται τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς, και ᾶς ταράξη εαυτόν, και ᾶς εἶπη μετά θυμοῦ

Ποῦ τεθείκατε αὐτόν;

Ἀς ἀποκριθῶσιν αὐτῷ"

Κυριε, ἐρχου και ἴδε.

Ἀς δακρύση ὁ Ἰησοῦς και ᾶς ἀπέλθωσιν εἰς το μνημεῖον. Ἀς εἶπη ὁ Ἰ η σ ο ὕ ς ·

"Ἄρατε τον λιθον.

Ἦ δε Μάρθα·

Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστίν.

Και ὁ Ἰ η σ ο ὕ ς "

Ουκ εἶπόν σοι ὅτι [εἰάν πιστευσης, ὄψει την δό-ξαν του θεοῦ;].

Και ᾶς ἄρθη ὁ λίθος. Ὁ δε Ἰ η σ ο ὕ ς ᾶρας τοὺς οφθαλμούς ἄνω, ᾶς εἶπη'

Πάτερ, ευχαριστῶ σοι [ὅτι -ηκουσάς μου. Ἐγὼ δε ἤδειν οτι πάντοτε μου ἀκούεις· ἀλλὰ δια τον οχλον τον περιστώτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι συ με ἀπέστειλας.]

Εἶθ' οὕτως ᾶς φωνάζη μεγάλως"

Λάζαρε, δεῦρο ἐξω.

Και ᾶς ἐξέλθη ὁ τεθνηκῶς δεδεμένος και τετυλιγμένος. Ὁ δε Ἰ η σ ο ὕ ς "

Λύσατε αυτόν και αφήστε (αυτόν) υπάγειν. 3

Ευθύς ἄς φωνάξῃ ὁ προφήτης "

Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών [Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρᾶύς και ἐπιβεβηκώς ἐπὶ ὄνον και (ἐπὶ) πῶλον υἱόν υποζυγίου].

Τέλος τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου.

Β'. ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΒΑΪΟΦΟΡΟΥ

Ἄς ἀποστείλῃ ὁ Ἰησοῦς δύο μαθητάς ἀπαγεῖν τὴν ὄνον και τὸν πῶλον, λέγων αὐτοῖς"

Πορεύθητε εἰς τὴν κώμην [τὴν κατέναντι υμῶν, και εὐθύς εὐρησετε ὄνον δεδεμένην καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λυσαντες ἀγάγετέ μοι].

Σὺ δε πέμψον Ἰουδαίους τινάς, ἵνα κωλύωσι τοὺς μαθητάς ἀγαγεῖν τὴν ὄνον. Ἄς εἴπωσιν οἱ μαθηταὶ πρὸς αὐτούς"

Ὁ Κύριος αὐτῆς χρεῖαν ἔχει.

Και ὅτε φέρωσι τὴν ὄνον οἱ μαθηταί, ἄς ἐπιθήσωσιν ἐπάνω αὐτῆς τὰ μᾶτια αὐτῶν, και ἄς καθίσῃ ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω αὐτῶν. Δύο δε ἐξ αὐτῶν ἄς ὀδη-γῶσιν ἐμπροσθεν τὴν ὄνον, οἱ δε λοιποὶ μαθηταὶ ἄς ἀκολουθῶσιν ὀπισθεν, θαυμάζοντες και ψιθυρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. Και οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ προάγοντες και οἱ ἀκολουθοῦντες, οἱ μὲν ἄς ὑποστρων-νύωσιν ἐν τῇ ὁδῷ τὰ μᾶτια αὐτῶν, οἱ δε ἄς κό-πτωσιν κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων, και στρωννύω-σιν ἐν τῇ ὁδῷ. Οἱ δε παῖδες ἄς φωνάζωσιν

Ὡσαννά τῷ υἱῷ Δαυὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψί-στοις.]

και οἱ ὄχλοι ἄς λέγωσιν

Οὗτος ἐστὶν Ἰησοῦς ὁ προφήτης [ὁ ἀπὸ Ναζαρεθ τῆς Γαλιλαίας].

Κατασκεύασον δε καὶ τινὰ χλωοὺς και τυφλοὺς καθημένους ἐν τῇ ὁδῷ καὶ λέγοντας φωνὴ μεγάλη"

Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱέ Δαυὶδ.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἄς ἰάσῃται αὐτούς. Ἐτεροὶ δε ἄς κᾶθηνται εἰς τὸ ἱερόν πωλοῦντες πρόβατα καὶ περιστεράς, καὶ ἄλλοι ἄλλα τινὰ εἶδη. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν, κατελθὼν ἀπὸ τῆς ὄνου, ἄς ποίησῃ φραγγέλιον ἐκ σχοινίων ἐκβάλλῃ αὐτούς ἐξω τοῦ ἱεροῦ λέγων

Γέγραπταί' Ὁ οἶκος μου [οἶκος προσευχῆς κληθήσεται υμεῖς δε αὐτόν ἐτοιήσατε σπήλαιον ληστών].

Καὶ ἄς σύντριψῇ τὰς τράπεζας αὐτῶν. Οἱ δε ἀρχιερεῖς και οἱ γραμματεῖς θε-ωροῦντες τὰ θαυμάσια καὶ τοὺς παῖδας κρᾶζοντας ἐν τῷ ἱερῷ ἄς ἀγανακτησωσιν καὶ ἄς εἴπωσιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν

Ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν;

Ὁ δε Ἰησοῦς πρὸς αὐτούς"

Ναι. οὐδέποτε ἀνέγνωτε [ὅτι ἐκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον];

Και καταλιπὼν αὐτούς ἄς ἐξέλθῃ.

Γ'. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Εὐτρέπισον τράπεζαν του Σίμωνος, και ἄς καθίση ὁ διδάσκαλος και οἱ μαθηταί, ὁ δε Σίμων ἄς δια-κονή, ἢ δε π ὁ ρ ν η περιπατούσα ἄς κλαίη και ἄς φωνάξη

Οἷμοι τη αμαρτωλω [, οἷμοι τη ἄσώτω, ἕως τίνος ουκ ἀφίσταμαι τῶν κακῶν; τι ου λογιζομαι την εὐσπλαχνίαν τοῦ θεοῦ; ὅτι δι' εμε την πλανωμένην, ως προβατον, πάσαν ὁδον περιέρχεται ὁ Δεσπότης. Δι' εμε γαρ ουρανοῦς ἐκλινε, και κατέβη- δι' εμε τῶ αμαρτωλω Φα-ρισαίω συνδειπνει ὁ διδούς τροφήν πάση σαρκί. Εγγίζει τῶ αμαρτωλω ὁ αναμαρτητος· τραπέζης μετέχει ὁ πάντας τρέφων, και κατάκειται ἐπι την γην ὁ ἐπι τῶν Χερουβιμ βαστάζαμε -νος, και χαρίζεται πάσι τοῖς ἁμαρτωλοῖς τα χειρόγραφα τῶν αμαρτιῶν. Τι λοιπόν μένεις; Θάρσει, φυχη μου, πρόσελθε- ουκ ἦλθε δι-καίους σώσαι, ἄλλα αμαρτωλούς·.]

Και μετὰ την τούτου συμπλήρωσιν ἄς ὑπάγη εἰς τὸν μυρεψόν, ἵνα ἀγοράση το μῦρον, λέγουσα προς τον μυρεψόν και ερωτωμένη παρ' αὐτοῦ και ἀπο-κρινομένη προς αὐτόν τὰ οφειλόμενα, εως οὐ λάβη τό μῦρον, ἡγουν καννίον μετὰ ροδοστάγματος,

Ἐπειδὴ μέγας μοι φίλος παρά. πάντας τους υἱούς· τῶν ἀνθρώπων παρεγένετο, εἴ ἔχεις ἐπά-ξιον μῦρον, δός μοι ἵνα ἀξίως προσενέγκω τῶ ἀξίως φιλουμένῳ παρ' εμοῦ, τῶ πυρώσαντί μου την καρδίαν και τους νεφρούς- μηδέν περί τιμῆς μελετώ σοι, εαν δεη με, καί μέχρι σώματος και ὀστέων, ετοιμίως ἔχω πωλήσαι και δούναι, ἵνα καν μικρόν τι ἔχω προσενέγκαι τῶ οὕτῳ καθαρίσαι με θέλοντι.

Ἄς ἀποκριθῆ δε αὕτη ὁ μ υ ρ ε ψ ὁ ς

Εἶπε μοι τις εστίν ὄνπερ ποθεῖς, ὅτι τοσοῦτον εθέρμανέ σου τό φίλτρον; Τί προς το μῦρον τούτο προσδοκάς παρ' αὐτοῦ λαβεῖν;

Ἡ δε π ὁ ρ ν η προς αὐτόν ἄς λέξη·

Τί μοι λέγεις, ὦ ἀνθρώπε; αγνοεῖς, ουκ οἶδας τι φθέγγη. Ἐχει δούναί μοι ἀντάξιον τοῦ μῦρου, εἰ και οἶόν τι ουδεῖς δύναται τούτῳ ἀντά-ξιον δούναι τοῦ αξιώματος. Οὐδέ αὐτός· ὁ ουρανός, οὔτε ἡ γη, οὔτε ουδεῖς των ἐν τῶ κόσμῳ τούτῳ συγκρίνεται τῶ ἐλθόντι προς με. Ἦν συ μεν ευτελή θεωρεῖς, ἐκεῖνος δε καταξιώσας ως φιλόανθρωπος, των αμαρτιῶν ἠλευθέρωσεν. Οὗτος υἱός Δαυίδ εστὶ κατά σάρκα· δια τούτο και εὐοπτός εστὶ· περί αὐτοῦ γάρ ἔλεγε· Ωραῖος καλλεῖ παρά τους υἱους των ἀνθρώπων. Οὗτος Υἱός θεοῦ· καὶ τούτον ουκ εἶδον, ἀλλά ἀκούσασα περί αὐτοῦ, ἐτρώθην τῶ πόθῳ. Τον Δαυίδ Μελχόλ ἡ τοῦ Σαούλ θυγάτηρ ἀγαπή-σασα, τὰ βασίλεια κατέλιπε, και τούτῳ πτω-χεύοντι ἠκολούθησεν. Ἐγὼ δε τον ἴδιον πλούτο ν πωλώ, εἶ και κακῶς τούτον συνήγα-γον, και αγοράζω μῦρον, και προστρέχω τῶ ἐκ Δαυιδ δι' εμε πτωχεύσαντι.

και λαβοῦσα τούτο, ἢ πόρνη ἄς δράμη και ἄς κενώση αὐτό εἰς τους πόδας του Ἰησοῦ μηδέν φθεγγομένη, εἰ μη μόνον ἐκμάσσουσα ταῖς θριξί,ν αὐτῆς τους πόδας Ἰησοῦ. Οἱ μαθηταῖ ἄς ἀγανα-κτώσι. λέγοντες

Εἰς τι ἡ ἀπίολεια αὕτη;

Και ὁ Ἰ ο ὄ δ α ς :

Διατί τούτο το μῦρον [ουκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων και ἐδόθη πτωχοῖς];

Ὁ δέ Ἰησοῦς :

Τι κόπους παρέχετε τη γυναικί; [ἔργον γαρ καλόν εἰργάσατο εἰς ἐμέ. Πάντοτε γαρ τους πτωχοῦς ἔχετε μεθ' εαυτῶν, ἐμέ δε ου πάντοτε ἔχετε. Βαλοῦσα γαρ αὕτη το μῦρον τούτο ἐπι του σώματος μου, προς το ἐνταφιάσαι με ἐποι-ησεν. Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅπου εἶαν

κηρυχθή το εὐαγγέλιον τούτο εν ὅλω τῷ κόσμῳ, λαληθησε-ται και ὁ εποιησεν αὐτη εἰς μνημοσυνον αὐτῆς.'

Τούτων δέ οὕτως τελουμένων, ἄς συναχθῶσιν οἱ ἀρχιερεῖς και οἱ φαρισαῖοι και ἄς συμβουλευόνται το πῶς κρατήσωσιν αὐτόν, λέγοντες:

Τι ποιούμε, ὅτι οὗτος· ὁ ἄνθρωπος πολλά ποιεῖ σημεῖα; Ἐάν ἀφώμεν αὐτόν οὕτως, πάντες πι-στεύσουσιν εἰς αὐτόν, και ἐλεύσονται οἱ Ῥωμαῖοι καί ἀρούσιν ἡμῶν και τον τόπον και το ἔθνος.]

Ἀς εἶπη προς αὐτούς ὁ Καϊάφας:

Υμεῖς οὐκ οἴδατε οὐδέν [, οὐδέ διαλογίζεσθε οτι συμφέρει ὑμῖν ἵνα εἰς ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ και μη ὅλον το ἔθνος ἀπόληται].

Ἀς δράμη προς αὐτούς ὁ Ἰούδας και ἄς εἶπη'

Τι θέλετε μοι δοῦναι [, και ἐγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν;].

Οἱ δέ ἄς στήσωσιν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια. Και πάλιν ἄς ὑποστρέψῃ ὁ Ἰούδας προς τους συμμαθητάς.

Δ. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΙΠΤΗΡΟΣ

Ἔχε ἔτοιμα σκάμνους, λεκάνην, και λέντιον. Ἀς καθίσωσιν οἱ μαθηταὶ κατὰ τάξιν.

Ὁ δε Ἰησοῦς ἐκβάλων ὕδωρ εἰς την λεκάνην ἄς ἀρξῆται ἀπὸ των ἐσχατωτέρων νίπτειν τους πόδας των μαθητῶν και ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ὡ ἐστιν ἐξωσμένος.

Ἐλθὼν δε εἰς τον Πέτρον, ἄς εἶπη ὁ Πέτρος

Κύριε, σύ μου νίπτεις [τους πόδας];

Και ὁ διδάσκαλος

Ὁ ἐγὼ ποιῶ, συ οὐκ οἶδας [ἄρτι, γνώση δε με-τα ταῦτα.]

Ὁ Πέτρος

Οὐ μη νίψῃς [μου τους πόδας εἰς τον αἰῶνα].

Ὁ διδάσκαλος

Ἐαν μη νίψω σε [, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ]

Ὁ Πέτρος

Μη τους πόδας μου [μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας και την κεφαλὴν.]

Ὁ διδάσκαλος

Ὁ λελουμένος [οὐκ ἔχει χρεῖαν ἢ τους πόδας νίψασθαι, ἀλλ' ἐστιν καθαρὸς ὅλος· και ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε, ἀλλ' οὐχί πάντες].

"Ὅτε οὖν νίψει τους πόδας αὐτῶν, ἄς ἐκβάλῃ το λέντιον, και ἄς ἐνδύθῃ τὰ ἰμάτια αὐτοῦ, και καθίσας ἄς εἶπη προς αὐτούς

Γινώσκετε τί πεποιήκα ὑμῖν; [Υμεῖς φωνεῖτέ με. ὁ διδάσκαλος και ὁ Κύριος, και καλῶς λέγετε· εἰμι γάρ. Εἰ οὖν ἐγὼ ἐνίψα ὑμῶν τους πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς οφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τους πόδας· ὑπόδειγμα γὰρ δεδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποιήσα ὑμῖν, και ὑμεῖς ποιήτε. Ἀμην ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐστὶν δούλος μεῖζων του κυρίου αὐτοῦ, οὐδέ ἀπόστολος μεῖζων τοῦ πέμφαντος αὐτόν. Εἰ ταῦτα οἴδατε, μακάριοι ἐστε εἴν ποιήτε αὐτά. Οὐ περί πάντων ὑμῶν λέγω· ἐγὼ οἶδα οὐς ἐξελεξάμην ἀλλ' ἵνα, ἡ γραφή πληρωθῇ, ὁ τρώγων μετ' ἐμοῦ τον ἄρτον ἐπήρην ἐπ' ἐμέ τὴν πτέρναν αὐτοῦ. Ἀπ' ἄρτι λέγω ὑμῖν προ του γενέσθαι, ἵνα πιστευσητε ὅταν γένηται οτι ἐγὼ εἰμι. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ λαμβάνων εἴν τίνα πέμφω, ἐμέ λαμβάνει, ὁ δε ἐμέ λαμβάνων λαμβάνει τον πέμφαντά με.]

Ε' ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

Συναθροίσας ὁ Ἰησοῦς τους μαθητάς, ἄς εἶπη προς αὐτούς

'Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε [εν ἐμοί εν τῇ νυκτί ταυτῆ. Γέγραπται γάρ· Πατάζω τον ποιμένα, και διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα της ποιίμης. Μετά δε το ἐγερθῆναί με, προσάξω υμᾶς εις τὴν Γαλιλαίαν].

'Ἄς ἀποκριθῆ ὁ Πέτρος

Εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται [εν σοί, ἐγὼ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι].

Και ὁ διδάσκαλος

Ἀμὴν λέγω σοι [ὅτι εν ταύτῃ τῇ νυκτί πριν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρις ἀπαρνήση με].

Ὁ Πέτρος

Καν δέη με σὺν σοι [ἀποθανεῖν, ου μη σε ἀπαρνησομαι].

Εἶθ' οὕτως ἄς εἶπη ὁ Ἰησοῦς προς τους μαθητάς·

Καθίσατε αὐτοῦ [εως οὐ ἀπελθὼν ἐκεῖ προσεύξωμαι].

Και παραλαβὼν τὸν Πέτρον και τους δύο υἱοὺς Ζεβεδαίου ἄς εἶπη προς αὐτούς·

Περίλυπος ἐστίν ἡ φυγή μου εως [θανάτου· μείνατε ὡδε καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ]

Και, προελθὼν μικρόν, ἄς πέση ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσευχόμενος και λέγων Πάτερ μου, εἴ δυνατόν ἐστίν [, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ το ποτηριον τούτο- πλην οὐχ ως ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς συ].

Και ὑποστρέψας προς αὐτούς ἄς εἶπη τῷ Πέτρῳ

Οὕτως οὐκ ισχύσατε [μίαν ὥραν γρηγορησαι μετ' ἐμοῦ! Γρηγορεῖτε και προσεύχεσθε ἵνα μη εἰσέλθητε εις πειρασμόν. Το μεν πνεῦμα πρό-θυμον, η δε σαρξ ἀσθενής].~

Και μετὰ την προσευχὴν πάλιν ἐλθὼν προς τους μαθητάς, ἄς εἶπη αὐτοῖς"

Καθεύδετε το λοιπὸν καὶ ἀνα[παύεσθε! Ἰδοὺ ἤγγικεν ἡ ὥρα και ο υἱος του ἀνθρώπου παρα-δίδοται εις χεῖρας ἀμαρτωλῶν. Ἐγείρεσθε ἀ-γωμεν Ἰδοὺ ἤγγικεν ο παραδιδούς με].

Και πληρουμένου τούτου, λαβὼν τους μαθητάς ἄς ἀπέλθη εις τὸν κηπον, και ευθύς ἄς καταλάβῃ ὁ Ἰούδας ἐπιφερόμενος μετ' αὐτοῦ ὄχλον ἱκανον μετὰ μαχαιρῶν και ξύλων. Ἐξελθὼν δε ὁ Ἰησοῦς ἄς εἶπη προς αὐτούς

Τίνα ζητεῖτε;

Οἱ δε ἄς ἀποκριθῶσιν

Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.

Και ὁ Ἰησοῦς ἄς εἶπη

Εγὼ εἰμι.

Κάκεῖνοι ἀκούσαντες, ἄς ὀπισθοποδήσωσι και ἄς πέσωσι χαμαί. Και ο Ἰησοῦς πάλιν ἄς ἐπερώτηση αὐτούς"

Τίνα ζητεῖτε;

Οἱ δε ἄς ἀποκριθῶσιν

Ἰτροῦν τον Ναζωραῖον.

Και ὁ Ἰησοῦς

Εἶπον υμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμι [· ει ουν ἐμέ ζητεῖτε, ἀφετε τούτους υπαγειν.]

Εἶθ' οὕτως προσελθὼν ὁ Ἰοὺδᾶς, ἄς εἶπη

Χαίρε, Ῥαββί.

Και ἄς φιλήση τὸν διδάσκαλον. Ὁ δε διδάσκαλος ἄς εἶπη

Ἐταιρε, ἐφ' ὃ πάρει;

Και ὁ Πέτρος ἔχων μάχαιραν ἐπιλαβόμενος ἑνὸς τῶν υπηρετῶν ἄς κόψη το ὠτίον

αυτό το δεξιόν. Προς ον ας ειπη ο δι δ ά σ κ α λ ο ς '

Απόστρεψόν σου την μάχαιραν εις τόν τόπον αυτής- πάντες γαρ οί λαβόντες· μάχαιραν εν μαχαίρα αποθανοῦνται. Ἡ δοκεῖς οτι ου δύνα-μαι (άρτι) παρακαλεσαι τόν πάτερα μου, καί παραστήσει μοι πλείους η δώδεκα λεγεώνας άγγελων; Πώς ούν πληρωθώσιν αί γραφαί, οτι ούτω δει γενέσθαι;

Και έπιλαβόμενος άς ίάσηται το ώτίον τοῦ ὕπηρε-του, και άς είπη τοις όχλοις'
'Ως επι ληστήν εξήλθετε [μετά μαχαιρών και ζύλων σύλλαβεΙν με· καθ' ημεραν εν τω ἱερῷ (προς υμάς) εκαθεζόμεν διδάσκων, καὶ ουκ ε-κρατησατέ με].

(Οί δε όχλοι κρατήσαντες αυτόν, άς άπάγωσιν αυτόν προς "Ανναν πρώτον, είθ' ούτως προς τον Καϊάφαν και τους αρχιερείς. Και οί μαθηται άς φύγωσι, μόνος ό Πέτρος και ό Ιωάννης άς άκο-λουθώσιν όπισθεν μετά φόβου και δειλίας. Και είσελθών ό Πέτρος άς καθίση μετά τών υπηρετών. "Ότε δε παρασταθή ό Ἰησοῦς έμπροσθεν τών αρχιερέων, άς καταλάβωσιν οί ψευδó-μάρτυρες λέγοντες"
Ούτος εφη· Δύναμαι καταλύσαι τον ναόν [τοῦ θεοῦ και δια τριών ημερών αυτόν οίκοδομησαι]

Ό δε Ἰησοῦς άς σιωπά και εγερθείς ό άρχιερευς άς είπη προς αυτόν
Ούδεν άποκρίνη; τί ούτοι [σου καταμαρτυρού-σιν;].

Και πάλιν ό άρχιερεύς

Εξορκίζω σε κατά τοῦ [θεοῦ τοῦ ζώντος, ίνα η-μῖν εἴπης ει συ ει ό Χρίστος ό υίος τον θεοῦ].

Ό δε Ἰησοῦς προς αυτόν'

Συ είπας' πλην λέγω ὑμῖν [, άπ' άρτι οψεσθε τον υιον τοῦ άνθρωπου καθημενον εκ δεξιῶν της δυνάμεως και ερχόμενον επι τών νεφελών του ουρανοῦ].

Ό δε άρχιερευς, διαρρήξας τα ιμάτια αυτού. άς ε'ιπη ότι

Εβλασφήμησε- τι επι χρείαν [εχομεν μαρτύρων; Ἰδε νῦν ήκούσατε την βλασφημίαν (αυ-τού). Τι ὑμῖν δοκεί];

Ό δε λαός άς άποκριθη

Ένοχος θανάτου εστί.

Και έμπτύοντες εις το πρόσωπον αυτού και κολαφίζοντες αυτόν και ραπίζοντες, άς λέγωσιν αύτω'

Προφήτευσον ήμῖν, Χρίστε, τις Ιστίν [ο πάσας σε];

ς'. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Τούτων δε ούτως τελουμένων, άς προσέλθη παιδίσκη τω Πέτρω λέγουσα αύτω'
Και συ ησθα μετά Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου.

Ό δε Πέτρος·

Ουκ οἶδα τι λέγεις.

Ωσαύτως και ή άλλη παιδίσκη άς είπη'

Έκει καὶ ούτος ην \ μετά Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραιου.

Και ό Πέτρος πάλιν άς άρνηθη λέγων μεθ' όρκου'

Ουκ οἶδα τον άνθρωπον.

Και μετά μικρόν πάλιν οί έστώτες άς εί'πωσιν αύτω'

Αληθώς καὶ συ [εξ αυτών ει· καί γαρ ἡ λαλιά σου οηλόν σε ποιεί].

Και ὁ Πέτρος ομνύων ἄς εἶπη:

Οὐκ οἶδα τον ἄνθρωπον.

Και ευθύς ἄς φωνησῆ ὁ ἀλέκτωρ. Και ἐξελθὼν ὁ Πέτρος ἄς κλαύσῃ. Μεταμεληθεῖς ὁ Ἰουδᾶς ἄς ἔλθῃ προς τοὺς ἀρχιερεῖς και ἄς εἶπη αυτοῖς' Ἕμартон παραδούς [αἷμα ἄθῶν].'

Οἱ δε ἄς ἀποκριθῶσι[ν]·

Τι προς ημας;[συ ὄψει];

Καὶ ὁ Ἰουδᾶς ρίψας τὰ ἀργύρια καὶ ἀπελθὼν ας ἀπαγγονισθῆ. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς συμβουλευόνται λέγοντες:

Ουκ ἐξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς- τὸν κορβανάν, | ἐπεὶ τιμὴ αἵματος· ἐστίν].

Ἄς εἰστήκῃ ὁ Ἰωσήφ εἰς τὸν ναὸν ἀναγινώσκων, καὶ ἄς πέμψωσιν οἱ ἀρχιερεῖς προς αὐτόν τι να του καλέσαι αὐτόν(.)], λέγοντες αὐτῷ

Ἀπελθε προς- τον Ἰωσηφ και κάλεσον αὐτόν ἐνθαδε. Βλέπε· εἰ ευρίσκῃς αὐτόν ἀναγινώσκοντα, οἶσθα διτι κεκάκωται προς ημάς ουδέ μετὰ σου ἐλεύσεται προς ημάς, καὶ ἀσπασάμενος αὐτόν ἐν εἰρήνῃ ἐπιστρέψῃς προς ημάς.]

Ἀπελθὼν δε αὐτός καὶ ευρών τον Ἰωσήφ ἀναγινώσκοντα ἄς ὑποστρέψῃ. Καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου Ἀπελθὼν καὶ εὗρων αὐτόν ἀναγινώσκοντα, ἄς ὑπο στρέψῃ. Καὶ ἀπελθόντες [οἱ ἀρχιερεῖς και ὁ λαός] προς Πιλατον λέγουσιν αὐτῷ:

Τούτον οἶδαμεν Ἰησοῦν δνομαζομενον {υἱὸν Ἰωσηφ του τέκτονος καὶ η μητηρ αὐτοῦ Μαριάμ, και λέγει εαυτόν υἱὸν θεοῦ καὶ βασιλέα ου μόνον δε τούτο ἀλλα και τὰ σάββατα βεβηλοῖ και τον πατρώον νόμον βούλεται καταλύσαι]

Ἀποκρίνεται αὐτοῖς ὁ Πιλάτος·

Πῶς δύνασθε [τόν βασιλέα υμών ἐξετάσαι];

Λέγουσιν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι:

Ἥμεις ου λέγομεν (βασιλέα αὐτόν εἶναι, ἀλλ' αὐτός εαυτόν λέγει].

Προσκαλεσάμενος ὁ Πιλάτος τὸν κουρσορα στέλλει αὐτόν ἀγαγεῖν τὸν Ἰησοῦν λέγων

Μετά ἐπιείκειας ἀχθήτω ὁ Ἰησοῦς ὡδε.]

Ἐκβᾶς δε [ὁ κοῦρσωρ] και γνωρίσας αὐτόν προσκυνεῖ αὐτῷ, και ἐκβαλὼν το φακεολιον αὐτοῦ ἀπλώνει αὐτό χαμαὶ λέγων τῷ Ἰησοῦ:

Κύριέ μου ἐνταῦθα περιπάτησαν οτι καλεῖ σε ὁ ηγεμών.

Ἰδόντες δε οἱ Ἰουδαῖοι το γινόμενον κατεγκα-λούσι τὸν Πιλατον λέγοντες· Δια τι οὕτως ἐκέλευσας [αὐτόν μετὰ τιμῆς εἰσελθεῖν];'

Μετακαλεῖται ὁ Πιλάτος τὸν κουρσορα και λέγει αὐτῷ'

Τι τούτο;

Λέγει αὐτῷ ὁ κοῦρσωρ'

Κύριε ηγεμών[, δε ἀπεστειλας με ἐν Ἱεροσο-λυμοῖς προς τὸν Ἀλέξανδρον, εἶδον αὐτόν καθήμενον ἐπὶ πώλου, καὶ οἱ παῖδες τῶν Ἑβραίων ἐκραζαν καὶ κατέχοντες κλάδους ἐν ταῖς χερσιν αὐτῶν Ὡσαννά τῷ υἱῷ Δαυὶδ· ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου].

Λέγουσι[ν] οἱ Ἰουδαῖοι προς κουρσορα·

Οἱ μεν παῖδες τῶν Ἑβραίων [εβραῖστί ἐκραζον, πόθεν δε σοι το ἐλληνιστί;]

Λέγει αὐτοῖς ὁ κοῦρσωρ·

Ἐρώτησα τίνα τῶν Ἑβραίων [κάκείνός μοι ἐρ-μηνευσε πάντα].

Λέγει, αὐτοῖς ὁ Πιλάτος·

Εἰ οὖν ὑμεῖς μαρτυρεῖτε [ταῖς φωναῖς ταύτας παρά των νηπίων λεχθείσαις, τί ἡμαρτεν ὁ

κουρσωρ];

Οί δε Ιουδαίοι σιωπώσι[ν]. Λέγει ό ή γ ε μ ώ ν τ ω κούρσορι'

Εξελθε καιώς [βούλη εισάγαγε αυτόν].

Έξελθων δε ό κ ο ύ ρ σ ω ρ ποιεί καθά και το πρότερον, άπλώσας το φακεόλιον αυτού και ειπόν τω Ίησοϋ'

Κύριε, εισελθε[-ο ήγεμών σε καλεί]:

Και εισέρχεται έμπροσθεν του Πιλάτου, και κατηγορούμενος ύπο τών Ιουδαίων, αποκρίνεται Ν ι κ ό δ η μ ο ς λέγων

Ευσεβή ήγεμών[, κέλευσαν με είπειν ολίγον λόγον].

Λέγει αύτω ό Π ι λ α τ ο ς'

Είπέ.

Λέγει Ν ι κ ό δ η μ ο ς :

Εγώ είπον [τοις πρεσβυτέροις καϊ τοις Ίερέυσι και Λευίταις και παντι τω πλήθει τών Ιουδαίων εν τή συναγωγή- Τί ζητείτε εκ τού άνθρωπου τούτου; ο άνθρωπος γάρ ούτος πολλά σημεία ποιεί καϊ παράδοξα, ά ουδείς άλλος ε-ποίησεν ουδέ ποτέ ποιήσει. "Αφετε αυτόν και μη βουληθήτέ τι πονηρον κατ' αυτού· ει μεν είσιν εκ θεού τα σημεία ά ποιεί, στερεωθήσον-ται, ει δε εξ ανθρώπου, καταλυθήσονται].

Θυμαίνονται οι Ιουδαίοι. Αποκρίνεται αύτοϊς ό Π ι λ α τ ο ς "

Τί τους οδόντας [τριζετε κατά του την άλή-βειαν είποντος];

Λέγουσιν οί Ι ο υ δ α ί ο ι "

Του Νικόδημου [την άλήθειαν αύτός λάβοις και το μέρος αυτού;]

Λέγει Ν ι κ ό δ η μ ο ς "

Αμήν γένοιτο [καθώς είπατε].

Αποκρίνεται έτερος εκ των Ιουδαίων, όστις ήν π α ρ ά λ υ τ ο ς "

Κέλευσόν με [, ήγεμών, ένα λόγον ειπείν].

Λέγει αύτω ό ή γ ε μ ώ ν

Είπέ.

Λέγει ό ά ν θ ρ ω π ο ς "

Εγώ τριάκοντα [και οκτώ έτη κατάκειμαι εν τη κλίνη εν οδύνη πόνων. Ιδών δε ό Ιησούς και σπλαγχνισθεις επ' εμοί. λόγον ειπέν μοί" Έγειρε και άρον σου τον κραββατον και περιπατεί. Καϊ συν τω λόγω αυτού ευθέως ηγέρ-θην και ήρα τον κράββατόν μου και. άπήλθον υγιής εις τον οϊκόν μου δοζάζων τον θεόν].

Και πληρώσας ούτος τόν λόγον, αποκρίνεται ό τ υ φ λ ό ς , λέγων

Εγώ τυφλός έζήλθον [εκ κοιλίας μητρός, φω-νήν ήκουον πρόσωπον δε ουκ έβλεπον. Και παράγοντος του Ίησοϋ έκραξα φωνή μεγάλη· Έλέησόν με, υιέ Δαυίδ. Και ευθέως έσπλαγχνίσθη επ' έμέ, καϊ πτύσας· έποίησε πηλόν και έπέθηκεν επί τού? οφθαλμούς μου, καϊ άνέβλε-φα παραχρήμα.]

Και πληρώσας ούτος, αποκρίνεται ή α ι μ ο ρ ρ ο ο ύ σ α λέγουσα"

Εγώ αιμορροούσα [ήμην, και ώς μόνον τφα-μην του κρασπέδου του Ιματίου αυτού, ευθέως. έστη η ρύσις του αίματός μου].

Οί δε α ρ χ ι ε ρ ε ί ς και ό λαός (δήσαντες τον Ίησοϋν, άς άπαγάγωσιν αυτόν έμπροσθεν του Πιλάτου, λέγοντες)"

Τούτον εύρομεν διαστρέφοντα [το έθνος ημών καϊ κωλύοντα φόρους Καίσαρι διδόναι, και λέ· γοντα εαυτόν Χριστόν βασιλέα είναι.]"

Και άς ερωτήση αυτόν ό Π ι λ ά τ ο ς :

Συ ει ό βασιλεύς;

Και άς άποκριθή ό Ι η σ ο ύ ς "

Συ λέγεις.

(Ἄς κατηγορώσιν δε αὐτόν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι, καὶ αὐτὸς μηδὲν ἀποκρίνηται..) Ὁ δὲ Πιλάτος ἄς εἴπῃ πρὸς αὐτούς"

Οὐδὲν εὐρίσκω αἴτιον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ (τούτῳ)

Οἱ δὲ ὀχλοὶ ἄς εἴπωσιν

Ἄνασειει τὸν λαόν, διδασκῶν καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἕως ὧδε.]

Καὶ ἄς ἐρώτησῃ ὁ Πιλάτος [""] (εἰ...) Ὁ ἀνθρώπος Γαλιλαῖος ἐστὶ" (.) [;]

[Ἄς λέγωσιν αὐτῷ "Ναί.]

Εἶθ' οὕτως ἄς πέμψῃ αὐτὸν ὁ Πιλάτος πρὸς τὸν Ἡρώδη.

ζ". ΕΞΟΥΘΕΝΗΣΙΣ ΗΡΩΔΟΥ

"Ὅταν καταλάβῃ ὁ Ἰησοῦς ἔμπροσθεν τοῦ Ἡρώδου, παριστάμενοι, καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἄς κατηγορώ-σιν αὐτοῦ λέγοντες"

Τούτον εὐρομεν διαστρεφόντα [τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ κωλύοντα φόρους Καίσαρι διδόναι, καὶ λέγοντα εαυτὸν Χριστὸν βασιλέα εἶναι].

"Ἄς ἐρώτησῃ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης"

Τίς εἶ καὶ πόθεν εἶ;

καὶ πάλιν

Τίνος χάριν διαστρέφεις τὸν νόμον;

καὶ πάλιν

Σὺ εἶ ὁ βασιλεύς;

καὶ πάλιν

Ἠκούσαμεν περὶ σου [καὶ ἠλπίσσαμεν τι ση-μεῖον ἰδεῖν ὑπὸ σου γινόμενον].

Ὁ δε μηδαμῶς [ἄς] ἀποκριθῆ. Εἶθ' οὕτως περιβα-λὼν αὐτὸν ἐσθήτα λαμπρὰν ἄς ἀνάπεμψῃ αὐτὸν πρὸς τὸν Πιλάτον(.) [, λέγων

Ἀναπαγάγετε τὸν ἀνθρώπον τούτον πρὸς τὸν Πιλάτον.]

Καὶ ἀπελθὼν ὁ Ἡρώδης πρὸς τὸν Πιλάτον, ἄς ἀσπάσῃται αὐτὸν καὶ ἄς ποιήσῃ ἀγάπην μετ' αὐτοῦ καὶ ἄς ἐξέλθῃ. Παραγενομένου δε τοῦ Ἰησοῦ πρὸς Πιλάτον, ἄς ἀποστείλῃ πρὸς Πιλάτον ἢ γυνὴ αὐτοῦ Λέγουσα αὐτὰν

Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ [δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν].

Ὁ δε Πιλάτος πρὸς τὸν λαόν

Τίνα θέλετε [ἀπολύσω ὑμῖν; Βαραββάν ἢ Ἰησον τὸν λεγομένον Χριστόν];

(Καὶ ὁ λαὸς'

Ἀπόλυσον ἡμῖν κατὰ τὴν συνήθειαν...)

(Ὁ δε Πιλάτος')

[Ἔστιν (δε) συνήθεια ὑμῖν ἵνα ἕνα (ὑμῖν) ἀπολύσω ἐν τῷ πάσχα.]

(Ὁ δὲ Πιλάτος')

Τίνα θέλετε ἀπο τῶν δύο [ἀπολύσω ὑμῖν];

Οί όγλοι:

Βαραββάν.

Ο δέ Πιλάτος.

Τί ούν ποιήσω [Ίησοῦν τον λεγόμενοι· Χρι-στόν;](.)

Ο λαός'

Σταυρωθήτω.

Ο Πιλάτος'

Τι γαρ κακόν έποίησεν;

Ο λαός'

Άρον, άρον, σταύρωσον [αυτόν].

Και αϊτήσας ό Πιλάτος ύδωρ άς νίψηται λέγων"

'Αθώς είμι [από τοῦ αίματος (του δίκαιου) τούτου. υμείς όψεσθε].

Και ό λαός'

Το αίμα αυτού [έφ' ημάς και επί, τα τέκνα ημών].

Και ευθύς άς άπολύση τον Βαραββαν, και άς πα-ραδώση τον Ίησοῦν, 'ίνα σταυρωθή (:) [, λέγων ό Πιλάτος προς αυτόν

Το έθνος το σον κατηλεγξέ σε ώς βασιλέα' δια τούτο άττεφηνάμην αναρτάσθαι σε επί τον σταυρού· και δύο κακούργοι, συσταυρωθητωσάν σοι.]

η'. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΩΣΕΩΣ

Παραλαβόντες αυτόν ο ί σ τ ρ α τ ι ώ τ α ι άς έκ-δύσωσιν αυτόν και άς φορέσωσιν αυτόν πορφυροῦν ίμάτιον και στέφανον εξ ακανθών επί την κεφαλήν αυτού και κάλαμον επί την δεξιάν αυτού, και γο-νυπετήσαντες έμπροσθεν αυτού άς εί'πωσι[ν]"

Χαίρε, ο βασιλεύς.

Και λαβόντες τον κάλαμον άς τύπτωσιν αυτόν εις την κεφαλήν, επιθέντες δε τον σταυρόν επί των ώμων αυτού άς άπαγάγωσιν αυτόν εις το σταυρώσαι. Ευθύς δέ άς έκβάλωσιν έκ της φυλακής τους δύο ληστές, επιδόντες έκάστω τον έαυτοῦ σταυρόν, άς συμπορεύονται μετ' αυτού, και ότε παρεκ-βώσι μικρόν, άς άγγαρεύσωσι τον Σίμωνα, και άς επιθήσωσιν αυτόν τον σταυρόν.

Άς έπακολουθώσι δε και γυναίκες μετά τής μητρός τοῦ Ίησοῦ θρηνολογοῦσαι, και επιστραφείς ό ' Ι η σ ο ῦ ς άς ε'ιπη προς αυτές"

Θυγατέρες Ιερουσαλήμ[, μη κλαίετε επ' εμε· πλην εφ' έαυτάς κλαίετε καϊ επί τα Τέκνα υμών οτι ιδου έρχονται ημεραι εν αις εραῦσιν μακάριαι αί στείραι και κοιλίαι αί ούκ εγέννη σαν, και μαστοί οϊ ουκ έθήλασαν. Τότε άρξονται λέγειν τοις ορεσιν Πέσατε εφ' ημας, και τοίς βουνοίς· Καλύψατε ημάς- ό τι ει εν τώ υ-γρώ ξύλω ταῦτα ποιούσιν, εν τώ ξηρώ τι γέ-νηται;](.)

Και ότε φθάσωσιν εις τον τόπον, έλθόν ο κωμο·

δρόμος ας σταύρωση αυτόν, και τους δύο ληστές εκ δεξιών και εξ ευωνύμων. Γράψας δέ γραφήν ο Πιλάτος ρωμαϊκά, λατινικά και συρικά' Ο ΒΑΣΙ ΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ, επίθεσ ταῦτην επάνω της κεφαλής αυτού. Ο λαός δέ και ο ί α ρ

χ ι ε ρ ε ί ς α ς φ ω ν ά ζ ω σ ι ν

Ὁ καταλύων τον ναόν [καί εν τρισίν ημέραις οικοδομών, σώσον σεαυτόν, ει υίός ει του θεού, και κατάβηθι από του σταυρού].

Και πάλιν

"Άλλους έσωσεν [, εαυτόν ου δύναται σώσαι ει βασιλεϋς Ισραήλ εστί, καταβάτω νυν από του σταυρού και πιστεϋσομεν έπ' αύτώ. Πέ ποιθεν έπι τον θεον, ρυσάσθω νϋν αυτόν, ει θε· λει αυτόν είπεν γαρ οτι θεού είμι υίός].

Και ό Ί η σ ο υ ς'

Πάτερ, άφες αύτοις [· ου γαρ οίδασιν τί ποιού σι ν].

Ή δέ μ ή τ η ρ αύτοϋ άς άρξεται θρηνωδεϊν(.) [, λέγουσα"

Διά τουτό σε κλαίω, υιέ μου, διότι σε παρέδωκαν οι παράνομοι Ιουδαίοι εις πικρον καί άτι-μον θάνατον, ώς εκείνοι ένόμιζον άλλ' ό θάνατός σου, υιέ μου, άγιος και δίκαιος και σωτηρία του κόσμου παντός εύρεθησεται. Έκτός σου, υιέ μου, ποταπήν βιοτήν διάξω; πού οί μαθηταί σου οί καυχώμενοι συναποθνησκειν σοι; Πού οί παρά σου ιαθεντες; Πώς ουχ ευρέθη τις βοηθησαί σοι; Κλίνον σταυρέ, ίνα παρα-λαβοϋσα τον υίόν μου καταφιλήσω τά σπλάγχνα μου, τά φύλλα της καρδιάς μου, όν εν τοίς μασθοις τούτοις ξενοτρόπως ως μη άνδρα γνώ-σα εθήλασα. Κλίνον σταυρέ, βουλομένη τω φιλάτω μου υιώ περιπλακήναι. Κλίνον σταυρέ, ίνα τω ποθεινοτάτω μου υιώ ώς μητηρ συν-τάξωμαι καλ καταφιλησω. Πού το κάλλος σου, υιέ μου γλυκύτατε; πού σου η ευπρέπεια, υιέ μου παμφίλτατε; ό ωραίος κάλλει παρά τους υιούς των ανθρώπων, ουκ έχεις είδος οϋδε κάλλος, υιέ μου γλυκύτατε, υπό χειρών ανόμων. Λοιπόν συν σοι θανούμαι.]

Τούτων δε ούτως τελουμένων, ας φωνάξη ό έ ξ ε υ ω ν ύ μ ω ν λ η σ τ ή ς "

ΕΙ συ ει ό Χριστός[, σώσον σεαυτόν και ημάς].

Και άς άποκριθή ό εκ δ ε ξ ι ώ ν

Οϋδε φοβη συ τον θεόν[, ό τι εν τω αύτώ κρι-ματι ει; και ημείς μεν δικαίως· αξια γάρ ων ε-πραξαμεν άπολαμβάνομεν οϋτος δε οϋδέν άτοπον επραξεν.]

Λέγων και προς τόν Ίησοϋν

Μνησθητί μου, Κύριε [, όταν ελθης εν τη βασιλεία σου].

Και ό Ί η σ ο υ ς προς αυτόν

'Αμην, λέγω σοι[, σήμερον μετ' εμού εση εν τω παραδείσω].

Στήσον ούν την μητέρα και τόν μαθητήν ένθεν και ένθεν του σταυρού, και ας είπη

ό δ ι δ ά σ καλος.προς την μητέρα"

Γύναι, ιδε ό υίός σου(.) [.]

και προς τον μαθητήν

Ιδού η μητηρ σου.

Είθ' ούτως ας φωνηση"

Διψώ·

Και παρευθής ο σπόγγος εις τον κάλαμον πεπλη-σμένος ας προσενεχθη τω στόματι αύτοϋ.' Και μετά τουτο ας φωνηση"

Πάτερ, εις χείρας σου [παρατίθεμαι το πνεύμά μου.]

Και από τότε ας ήσυχάση. Είθ' ούτως ας φωνήση ό έ κ α τ ό ν τ α ρ χ ο ς "

Αληθώς θεού υίός ην οϋτος.

Ό δε κεντυρίων ας νύξη την πλευράν αύτοϋ' ,μετά λόγχης και έτοιμος ύποκάτωθεν ό εκατόντα ρ χ ο ς ας δέξηται το αίμα και το ύδωρ.' Και μετά ταϋτα ας προσέλθη ή μ ή τ η ρ αύτοϋ προς τον Ιωσήφ κλαιούσα και δυσωποϋσα και λέγουσα αύτώ μετά και του Ιωάννου"

Παρακαλώ σε, παρηγόρησον την λύπην μου, ότι οίδα την αληθινήν αγαπτην σου προς τον γλυκύτετον υιόν μου, και ποιήσόν μοι δύο αιτήματα. "Απελθε προς Πιλάτον αίτησαι το σώμα του αγαπητού μου υιού ίνα θάψω, και δώρησαί μοι και το μνημείον ο έχεις λελατο-μημενον καινον εν τώ κηπω.

Ο δε Ιωσήφ πλησθείς δακρύων τε σφοδρών ας λέγη

Κυρία μου, γενηθήτω τό θέλημα σου, ώς θέλεις.]

'Ο δε Ιωσήφ προσελθών τω Πιλάτω άς αίτήσεται το σώμα του διδασκάλου λέγων

Αίτησιν μικράν [τίνα, και οίκτράν, ώ κριτά, αιτούμενος παρά σου έλήλυθα].

Ο δε Πιλάτος άς λέγη'

Τι εστιν ό αιτείς;

Άς λέγη ό 'Ιωσήφ'

Τησούν τον ξένον καί καλόν άνθρωπον, ον υπό φθόνου οι Ιουδαίοι κατήνεγκαν εις τό σταυρώσαι.. Δός μοι τούτον τον ξένον, ίνα τον ξένον τούτον κηδεύσω.]

Προσκαλεσάμενος δε Πιλάτος τον κεντυρίω-να, άς έρωτήση αυτόν εις άπέθανεν. Και γνους άπ' αυτου ότι άπέθανεν, άς προστάξη, ίνα δοθή το σώμα τω 'Ιωσήφ(.) [, λέγων προς τόν Ιωσήφ·

"Απιθι· χαρίζομαί σοι τόν τοιούτον νεκρόν, καί πράττε εις αυτόν όσα σοι βουλευτά.]

Και εύθύς έλθών ό χαλκεύς, άς γένηται ή άποκαθήλωσις. Και άς προφθάση και Νικόδημος φέρων σινδόνα και τίνα μυρίσματα, και έντυλίξαντες τό σώμα άς ένταφιάσωσιν αυτό, ψάλλοντες μετά μέλους τό άγιος ό Θεός», εως οϋ εισέλθωσιν εις τάφον, ακολουθούσα η μήτηρ και Ιωάννης, μετά και τών μυροφόρων. Και ένταφιάσαντες αυτόν άς άρ-ξωνται αι μυροφόροι θρηνολογείν. [Άς ειπη ή μήτηρ κλαιούσα·

Πώς ου μη σε θρηνήσω, υιέ μου- πώς τό έμόν πρόσωπον ου σπαράζω τοις ονυξιν. Τούτο εκείνο εστιν, υιέ μου, όπερ Συμεών ό πρεσβύτες προείπέ μοι, ότε τεσσαρακονθήμερον βρέφος προσήγαγόν σε εν τώ ναώ. Αυτή εστιν ή ρομ~ φαία ήτις νϋν κατά την φυχήν μου διέρχεται, Τίς τά έμά δάκρυα, γλυκύτεα μου υιε, κατα-παύσει; πάντως ουδείς ει μη συ μόνος, εάν κα θώς είπας άναστήση τριήμερος.

Και ας λέγη ή Μαγδαληνη ή Μαρία κλαιούσα"

Ακούσατε, λαοί, φυλαί και γλώσσαι, και μάθε τε ποίω θανάτω οί παράνομοι Ιουδαίοι τον μυ-ρία καλά προς αυτους πεποιηκότα παραδεδώ κασιν. Ακούσατε και θαυμάσατε. Τίς ακουστά ποιήσει ταύτα προς άπαντα κόσμον; εγω εν 'Ρώμη μόνη προς τον Καίσαρα άπελεύσομαι εγώ τούτω δηλώσω όσον κακόν ο Πιλάτος τοις παρανόμοις Ιουδαίοις πειθόμενος πέπραχεν.]

Και μετά την θρηνολογίαν άς προφθάσωσιν οι αρχιερεί προς τον Πιλάτον λέγοντες αυτό

Κύριε, εμνήσθημεν [ότι εκείνος ο πλάνος είπεν έτι ζών Μετά τρεις ημέρας εγείρομαι. Κελευ σον ουν άσφαλισθήναι τον τάφον εως της τρίτης ημέρας, μήποτε ελθόντες οί μαθηταί (αυ~ του νυκτός) κλέψωσιν αυτόν καί είπωσιν τώ λαώ' Ηγερθη απο τών νεκρών, καί εσται η ε-σχάτη πλάνη χειρών της πρώτης].

Και ό Πιλάτος'

Έχετε κουστωδιάν [· υπάγετε άσφαλίσασθε ώς ο'ίδατε].

Και άς υπάγωσιν μετά τών στρατιωτών και α-σφαλίσωνται τόν τάφον. Και καθίσαντες οί στρα-τιώται άς τηρώσι φυλάττοντες αυτόν. Αί δέ γυ ναϊκες άς υποστρέψωσιν άγοράσαι αρώματα.'

[Θ'. ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ]

Ἄς γένηται δε ἡ βοή και ὁ κρότος και ἡ ἀνάστα-σις, και οἱ στρατιῶται ἀκούσαντες παρευθὺς ἄς πέσωσιν ἐπὶ πρόσωπον γενόμενοι ἡμίθνητοι. Και ἄς ἐξέλθῃ ὁ Χριστός κρατῶν τον Ἀδάμ και λέγων αὐτῷ'

Ἐγειρε ὁ καθεύδων και ἀνάστα ἐκ των νεκρῶν, και ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός.]

Ἄς εἰστήκωσι δε οἱ ἄγγελοι ἐπάνωθεν του τάφου, και ἄς προφθάσωσιν αἱ μυροφόροι μετὰ σιγῆς και φόβου, βαστάζουσαι κατζίν και θυμιάματα," προς ἄς ἄς εἶπη ὁ ἄγγελος·

Μη φοβείσθε ὑμεῖς, οἶδα [γὰρ ὅτι Ἰησοῦν τον ἐσταυρωμένον ζητεῖτε. Οὐκ ἐστὶν ὠδε-ηγερθη γὰρ, καθὼς εἶπεν δεύτε ἴδετε τὸν τόπον οποῦ ἐκεῖτο ὁ Κύριος. Και ταχὺ πορευθεῖσαι εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι ηγερθη ἀπο τῶν νεκρῶν, καὶ ἰδοῦ προάγει υμᾶς εἰς την Γαλι-λαιαν ἐκεῖ αὐτόν ὄφεςθε. Ἰδοῦ εἶπον υμῖν].

Και ἐξελθοῦσαι ἄς ὑποστρέψωσιν προς τους μαθη-τάς. Και ἀπαντήσας αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς ἄς εἶπη προς αὐτάς·

Χαίρετε.

Και προσελθοῦσαι αἱ γυναῖκες ἄς προσκυνήσωσιν αὐτόν, και ἄς εἶπη ὁ Ἰησοῦς προς αὐτάς'

Μη φοβείσθε. [Υπάγετε ἀπαγγείλατε τοῖς ἀ-δελφοῖς μου ἵνα ἀπελθῶσιν εἰς την Γαλιλαιαν, και ἐκεῖ με οφονται.]

Οἱ δε μαθηται ἄς συναχθῶσιν εἰς τον οἶκον. Ἄς ἀπέλθωσι δε οἱ στρατιῶται ἀπαγγέλλοντες τοῖς ἀρχιερεῦσι την ἀνάστασιν(,) [, λέγοντες·

Μάθετε οτι ἀνοστη ὁ Ἰησοῦς.

Ἄς λέγωσιν οἱ Ἰουδαῖοι·

Πῶς;

Οἱ δε στρατιῶται ἄς λέγωσιν

Σεισμός ἐγένετο πρῶτον εἶτα ἄγγελος κυρίου ἀστραπηφόρος ἐλθὼν ἐς οὐρανοῦ ἐκύλιασε τοῖς λίθον ἐκ τοῦ μνημείου και ἐκάθισεν ἐπάνω αὐ-τού. Και ἀπὸ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐγενόμεθα πάντες οἱ στρατιῶται ὡς νεκροί, και οὔτε φύγε» ἐδυνάμεθα οὔτε λαλῆσαι. Ἦκούσαμεν δε του ἀγγέλου λέγοντος προς τὰς γυναῖκας τὰς ἐλ-θούσας ἐκεῖσε τον τάφον Ἰδεῖν οτι μη φοβείσθε ὑμεῖς· οἶδα γὰρ οτι Ἰησοῦν ζητεῖτε. Οὐκ ἐστὶν· ὠδε, ἀλλὰ ἀνέστη, καθὼς προεῖπεν υμῖν. Κν-ψατε και ἴδατε τον τάφον οποῦ ἐκεῖτο το σῶμα αὐτοῦ. Πορεύθητε δε και εἶπατε τοῖς μαθη-ταῖς αὐτοῦ οτι ηγέρθη ἀπο τῶν νεκρῶν και πορευέσθωσαν ἐν τη Γαλιλαίᾳ, ἐκεῖ γὰρ αὐτόν εὔρησουσι. Διὰ τοῦτο λέγω προς υμᾶς ἐγὼ τούτο προτερον .]

Οἱ δε ἀρχιερεῖς συμβουλευσάμενοι και δόντες τοῖς στρατιώταις ἀργύρια, ἄς πείσωσιν αὐ-τούς["] (ἵνα εἰπῶσιν, ...)

[Εἶπατε\ οτι οἱ μαθηταῖ αὐτοῦ νυκτός ἐλθόντες ἐκλεψαν αὐτόν ἡμῶν κοιμωμενων. [Καὶ ἐάν ἀκουσθῇ τούτο ἐπι του ηγεμόνος, ἡμεῖς πείσο-μεν και υμᾶς ἀμερίμνους ποιησομεν.]

[Οἱ δε στρατιῶται ἄς λάβωσι τὰ ἀργύρια και ἄς ἀπέλθωσιν.]

1. ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ

"Ας ἀπέλθῃ ὁ Ἰησοῦς και ας σταθῇ μέσον των μαθητῶν ὁπου εἰσί συνηγμένοι μὴ παρόντος του Θωμά, και ας εἴπῃ αὐτοῖς"

Εἰρήνη ὑμῖν.

Και ας δείξῃ αὐτοῖς τὰς χεῖρας και την πλευράν αὐτοῦ. Και πάλιν ας εἴπῃ αὐτοῖς"

Εἰρήνη ὑμῖν [· καθὼς ἀπέσταλκέν με ὁ πατήρ, καὶ γὼ πέμπω ὑμᾶς.]

και τούτο εἰπὼν ας ἐμφυσήσῃ αὐτοῖς λέγων

Λάβετε πνεῦμα [αἶνον. "Ἄν τίνων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἂν τίνων κρατήτε, κεκράτηνται].

Ἐξελθὼν δε ὁ Ἰησοῦς, ας εἰσέλθῃ ὁ Θωμάς και ας εἴπωσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ Ἐωράκαμεν [τον Κύριον],

Ὁ δε πρὸς αὐτούς"

Εἰάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον των ἠλῶν, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον των ἠλῶν, και βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω].

Και εὐθὺς πάλιν ας εἰσέλθῃ πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς, και σταθεῖς εἰς τὸ μέσον ας εἴπῃ'

Εἰρήνη ὑμῖν.

Και πρὸς τὸν Θωμάν

Φέρε τὸν δάκτυλόν σου [ὠδε και ἴδε τὰς χεῖρας μου, και φέρε τὴν χεῖρά σου και βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πιστός.]

Και ἀποκριθεὶς ὁ Θωμάς ας εἴπῃ αὐτῷ'

Ὁ Κύριος μου [και ὁ θεός μου],

Ὁ δε Ἰησοῦς"

"Ὅτι ἐωρακάς με [· πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες και πιστεύσαντες]

εἶθ' οὕτως λαβὼν τοὺς μαθητὰς ας ἀπέλθῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, και προσκυνήσαντες αὐτὸν οἱ μαθηταί, ας εἴπῃ πρὸς αὐτούς·

Ἐδόθη μοι πάσα ἐξουσία [ἐν οὐρανῷ και ἐπὶ γῆς. Πορευθεντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα του πατρὸς και τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν. Και Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας εὓς της συντελείας του αἰῶνος Ἀμήν].

Και (φθάσας πρὸς τὸ τέλος της τοιαύτης παραγγελίας) ας εὐλογήσῃ αὐτούς.

Τέλος